

opusdei.org

Odkryć nadprzyrodzony wymiar pracy

Dnia 26 czerwca ks. Abp Antonio Filipazzi, Nuncjusz apostolski w Polsce, przewodniczył Mszy świętej w Katedrze Warszawskiej. Podajemy tekst wygłoszonej homilii.

26-06-2024

1. W ciągu roku liturgicznego Kościół zaprasza nas do obchodzenia różnych świąt i wspomnień świętych

mężczyzn i kobiet, zapraszając nas tym samym nie tylko do wznoszenia próśb za ich wstawiennictwem, ale także do wprowadzania w nasze życie ich przykładów i nauk.

Oczywiście liturgia ze swoim stonowanym i esencjalnym stylem nie przedstawia w pełni ich postaci, ale zarówno wybór czytań biblijnych, jak i teksty modlitw streszczają niektóre istotne punkty życia i nauczania każdego ze świętych.

Tak właśnie czyni dzisiejsza liturgia we wspomnienie św. Josemaríi Escrivy: w rzeczywistości zarówno teksty Pisma Świętego, które właśnie zostały odczytane, jak i modlitwy własne tej Mszy Świętej podkreślają główne tematy nauczania Założyciela Opus Dei. W pierwszym czytaniu, zaczerpniętym z Księgi Rodzaju, usłyszeliśmy tekst o wielkim znaczeniu dla św. Josemarii, który powiedział: „Bóg stworzył człowieka

ut operaretur, aby pracował” (*Przyjaciele Boga*, nr 169). Dzisiejsza kolekta przypomniła nam, że został on powołany w Kościele, aby głosić powszechne powołanie do świętości i apostołstwa, i modliliśmy się za jego wstawiennictwem, „abyśmy dzięki codziennej pracy zostali ukształtowani na wzór Jezusa”. Ponadto przypomniano nam inny z podstawowych tematów jego nauczania, którym jest prawda głoszona w drugim czytaniu (Rz 8, 14-17): otrzymaliśmy ducha przybranych synów i dlatego tym duchem powinniśmy żyć (por. także modlitwa po Komunii).

2. Nie wydaje mi się bez znaczenia, że zebraliśmy się, aby uczcić św. Josemarię Escrivę w tej Bazylice Archikatedralnej św. Jana Chrzciciela, która przez kilkadziesiąt lat była kościołem katedralnym bł. kard. Stefana Wyszyńskiego i w

której znajduje się jego grób. Wydaje mi się, że ta okoliczność zachęca nas do szczególnej medytacji nad uświęceniem pracy, która jest jednym z fundamentów duchowej doktryny św. Josemarii.

Powinniśmy pamiętać, że również bł. kard. Wyszyński poświęcił wiele uwagi refleksji nad „Duchem pracy ludzkiej”, jak zatytułował swoje dzieło wydane w 1946 roku.

Znamienne, że tom ten został przetłumaczony i wydany po raz pierwszy poza Polską w Hiszpanii w 1958 roku. Publikacja ta „nie została zrealizowana ze względu na ewentualny sukces ekonomiczny ze sprzedaży, ale przede wszystkim z tego powodu, że w hiszpańskim wydawnictwie pracowali ludzie związani z Opus Dei, którzy szerzyli powszechne wezwanie do świętości poprzez uświęcenie pracy w zwykłym życiu, jak to podkreślał św. Josemaría Escrivá de Balaguer od

momentu założenia swojego Dzieła. Idea ta była całkowicie zgodna z wizją pracy kard. Wyszyńskiego rozumianej jako działanie, które ma swoistą godność, bo jest wykonywane przez człowieka, który w ten sposób współpracuje z dziełem Stwórcy i otrzymuje wsparcie na drodze zbliżania się do Boga. Prymas rozumiał pracę jako drogę uświęcenia i element odkupienia człowieka” (J. L. Orella).

3. Nie powinno nas dziwić, że u tych dwóch świętych pasterzy Kościoła znajdujemy wyjątkowe skupienie na temacie uświęcenia pracy. Bóg zawsze wypełnia to, co obiecał przez proroka: „I dam wam pasterzy według mego serca, by was paśli rozsądnie i roztropnie” (Jr 3, 15). Bóg wzbudza w Kościele i na świecie pasterzy, którzy są Mu wierni i odpowiadają duchowym potrzebom swoich czasów.

I tak w XX wieku Bóg wzbudził św. Josemarię i bł. kard. Wyszyńskiego, aby wzywali do uświęcenia pracy i poprzez pracy. Nie jest to kwestia ich osobistych poglądów, lecz z jednej strony jest to część odwiecznego przesłania Ewangelii, a z drugiej – odpowiedź na wyzwanie, przed którym staje życie chrześcijańskie, zwłaszcza w czasach współczesnych. Rzeczywiście, jakże wielu chrześcijan ma trudności z pogodzeniem swojej wiary z pracą i z wykonywanym zawodem! Tak często pojawia się niebezpieczeństwo oddzielenia wymiaru wiary od wymiaru pracy, do tego stopnia, że ten pierwszy nie wpływa na ten drugi, a ten drugi nie przyczynia się do wzrostu chrześcijańskiego życia i świadectwa.

Zamiast tego, jak stwierdził św. Josemaría, „istnieje jedno, jedyne życie, ustanowione z ciała i duszy, i takie ma być – z duszy i ciała – święte i pełne Boga. [...] Nasze czasy

powinny zwrócić materii i sytuacjom, które wydają się najbardziej pospolite, ich szlachetny i prawdziwy sens, oddać je na służbę Królestwu Bożemu [...]” (*Rozmowy*, nr 114).

4. Z konieczności ograniczony czas homilii nie pozwala nam odpowiednio przedstawić nauczania Założyciela Opus Dei na temat uświęcenia pracy.

Syntetyzując to nauczanie, ks. prałat Fernando Ocáriz przypomniał, że „uświęcanie pracy polega na tym, że wykonuje się ją z miłości do Boga i w duchu służby innym, a to wiąże się z wykonywaniem jej dobrze, w sposób profesjonalny... Praca, gdy jest uświęcona, uświęca osobę, która pracuje, a także staje się narzędziem przyczyniającym się do uświęcenia innych. Stąd wyrażenie św. Josemaríi, które łączy te trzy wymiary: «Uświęcać pracę, uświęcać

się w pracy i uświęcać innych pracą» (por. *Rozmowy*, nr 55). Są to trzy nierozłączne rzeczywistości, ponieważ aby wykonywać pracę z miłości do Boga i jako służbę dla innych, a także aby wykonywać ją dobrze, należy postawić na szali cnoty, a tym samym mamy duchowy postęp podmiotu, zarówno w cnotach ludzkich, podniesionych przez łaskę Bożą, jak i w cnotach teologicznych, przede wszystkim w miłości.

Josemaría powiedział, że praca «rodzi się z miłości, wyraża miłość, jest skierowana ku miłości» (*To Chrystus przechodzi*, nr 48). To jest korzeń, dzięki któremu praca staje się – może stać się – czymś prawdziwie świętym i uświęcającym. Uświęcanie innych poprzez pracę wymaga świadectwa tych, którzy dobrze pracują i przyjaźni. Św. Josemaría kładł duży nacisk na ten wymiar chrześcijańskiego apostołatu – przyjaźń – ponieważ kiedy istnieje prawdziwa przyjaźń, przekazywanie

duchowego doświadczenia,
chrześcijańskiego zaangażowania,
jest bardzo skuteczne, ponieważ
sprawy jednego interesują drugiego”.

Taka wizja pracy otwiera nasz
sposób myślenia i nasze codzienne
życie na bardzo szerokie horyzonty,
nawet na horyzonty wieczne.

Wysłuchiwanie się w te prawdy
powinno prowadzić nas do proszenia
o łaskę, abyśmy nigdy nie ograniczali
się jedynie do ziemskiej i
materialistycznej wizji pracy, ale
umieli widzieć i przeżywać ją w
odniesieniu do Boga, tak aby nabrała
ona pełnej wartości w tym świecie i
w wieczności.

5. Poprzez tę Świętą Eucharystię,
doskonałą ofiarę dziękczynienia,
pragniemy dziękować Ojcu przez
Syna Jezusa w Duchu Świętym za to,
że wzbudził w Kościele Założyciela
Opus Dei z jego bogatym i proroczym

nauczaniem, szczególnie na temat
uświęcenia ludzkiej pracy.

Ponadto, jak zauważył sam św.
Josemaría, istnieje głęboki związek
między Eucharystią a ludzką pracą. Z
pewnością mówimy tu o dwóch
różnych momentach każdego
naszego dnia, ale nie można ich
rozdzielać ani nawet przeciwstawiać,
ponieważ „siła do uświęcania pracy i
innych zwykłych zajęć pochodzi
zasadniczo z Eucharystii” (F. Ocariz).

Co więcej, Założyciel Opus Dei
posunął się nawet do stwierdzenia,
że sama Msza Święta jest pracą:
„Widziałem, że Msza Święta jest
prawdziwie *Opus Dei*, pracą, tak jak
pracą była dla Chrystusa Jego
pierwsza Msza: Krzyż. Zobaczyłem,
że zadanie kapłana, odprawianie
Mszy Świętej, jest pracą, aby
sprawować Eucharystię; tam
doświadcza się bólu, radości i
zmęczenia. Czuję w moim ciele

wyczerpanie Bożą pracą” (w: S. Bernal, *Mons. Josemaría Escrivá de Balaguer. Notatki do profilu Założyciela Opus Dei*).

Przynosimy do ołtarza chleb i wino, owoce ziemi i pracy rąk ludzkich, aby zostały przemienione w Ciało i Krew Pana, mocą których także i nasza praca może być ofiarą miłą Bogu Ojcu Wszechmogącemu. Amen.

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/odkryc-nadprzyrodzony-wymiar-pracy/> (10-04-2026)